

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **P. Č.**, narozený dne X,
bytem B.,
zastoupený JUDr. Ing. Pavlem Cinkem, LL.M., advokátem,
sídlem Veleslavínova 363/33, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Městský úřad Přestice**,
sídlem Masarykovo nám. 107, 334 01 Přestice,
zastoupenému JUDr. Zdeňkem Knaizlem, advokátem,
sídlem Harantova 511/14, 301 00 Plzeň,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nepokračování v řízení sp. zn. OSD-7201/2020-HRE po podaném odporu proti vydanému příkazu žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. PR-OSD-LAL/9230/2021, a v nevydání rozhodnutí v dané věci

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 12 342 Kč k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Zdeňka Knaizla, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobou datovanou dne 5. 1. 2022 a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému pokračovat v řízení sp. zn. OSD-7201/2020-HRE po podaném odporu proti vydanému příkazu žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. PR-OSD-LAL/9230/2021 (dále jen „*předmětný příkaz*“), a dále povinnosti vydat rozhodnutí v dané věci.
2. Předmětným příkazem vydaným ve smyslu § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), ve spojení s § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o přestupkové odpovědnosti*“) byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), když žalobce v rozporu s povinností uloženou ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*předmětný přestupek*“).

II.

Žaloba

3. Žalobce v úvodu své žaloby shrnul obsah předmětného příkazu s tím, že za předmětný přestupek byl žalobci uložen správní trest ve výši 5 000 Kč. Dále uvedl, že proti příkazu v zákonné lhůtě 8 dnů podal dne 22. 2. 2021 odpor, který doplnil dne 1. 3. 2021, tedy ve lhůtě podle správního řádu do 5 dnů. I přes podaný odpor správní orgán předmětný příkaz nezrušil a nenařídil správní řízení, ačkoliv tak učinit měl, a proto se žalobce podanou žalobou domáhá toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost nařídít jednání a vydat rozhodnutí ve věci samé.
4. K podanému odporu a jeho následnému doplnění žalobce uvedl, že správní orgán zřejmě nesprávně posoudil včasnost podaného odporu a běh lhůt. Podle žalobce mu byl předmětný příkaz doručen 15. 2. 2021, přičemž osmidenní lhůta pro podání odporu začala běžet ode dne oznámení příkazu, tedy jeho doručení, přičemž dle § 40 odst. 1 správního řádu platí, že se nezapočítává do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Konec lhůty tak připadá dle kalendáře na den 23. 2. 2021. Žalobce pak z důvodu procesní opatrnosti uvedl, že i kdyby se den 15. 2. 2021 započítal, připadl by konec lhůty na 22. 2. 2021. Dále žalobce uvedl, že dne 22. 2. 2021 ve 23:00 hodin podal odpor, a to prostřednictvím e-mailové komunikace v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Daný e-mail byl pak odeslán z e-mailové adresy žalobce X, která byla prokazatelně doručena za 0 sekund, a doručen na adresu podatelna@prestice-mesto.cz dne 22. 2. 2021 ve 23:00:02 hod, tedy v zákonné lhůtě. Daný e-mail pak obsahuje jméno a příjmení žalobce, číslo jednací, ke které podání směřuje, a slovo „Odpor“, kdy je tak dle názoru žalobce zcela zřejmé, čeho se žalobce domáhal. Podle žalobce má být také zřejmé, že e-mailová komunikace funguje tak, že při nezdařeném doručení dorazí odesílateli (v tomto případě žalobci) ihned zpráva o chybě při doručení s uvedením příčiny. Žádná taková zpráva však žalobci nedorazila, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebyla na e-mailovou adresu žalobce odeslána, což je možné technicky ověřit. Žalobce tak spoléhal na několik desítek let prověřenou a funkční komunikaci se správními orgány po celé České republice i Evropské unii. Pokud nastala technická chyba při přijímání e-mailu na straně správního orgánu, kdy mohla být zpráva vymazána nebo přehlédnuta, nelze dané klást za vinu žalobci. Žalobce pak má za to, že obdobná situace by nastala také v případě podání e-mailem s elektronickým podpisem, kdy opět osoba obsluhující e-mailovou schránku na straně správního orgánu by mohla takový e-mail nedopatřením či záměrně vymazat a namítat, že žádný e-mail nedorazil, obdobně, jako se děje v tomto případě. Pokud žalobce prokázal výpisem z elektronické komunikace (tj. přiloženým dokumentem „Potvrzení o doručení e-mailové zprávy ze dne 22. 2. 2021), že byl e-mail doručen ve 23:00:02 na server správního orgánu (žalovaného) a žalovaný tvrdí opak, je na žalovaném, aby své tvrzení také podložil.

5. Žalobce dále uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že prostý e-mail je nutné doplnit dalším podáním do 5 dnů způsobem v elektronické podobě, písemně či ústně do protokolu. Žalobce prostřednictvím své datové schránky dne 1. 3. 2021 v řádné lhůtě 5 dnů podání doplnil. Pokud jde o lhůtu 5 dnů, pak poslední den lhůty připadl na den 27. 2. 2021, což byla sobota, tudíž byl posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den, tj. 1. 3. 2021. V této lhůtě pak žalobce zaslal prostřednictvím své datové schránky doplnění odporu, ve smyslu kvalifikovaného podání, když pak o podání prostřednictvím datové schránky nemůže být pochyb v tom, kdo jej činí. Dané doplnění odporu pak žalovanému dorazilo, neboť následně dne 10. 3. 2021 doručil žalobci usnesení obsahující výzvu k dalšímu doplnění doplněného odporu, a to do 5 pracovních dnů od doručení daného usnesení. V daném usnesení pak žalovaný žalobce v odůvodnění vyzval, aby žalobce dané podání doplnil, kdy podle názoru žalovaného toto podání neobsahovalo náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu a podání se jevílo pouze jako doplňující. Žalovaný dále konstatoval, že neeviduje v předcházejících dnech žádné jiné podání. Protože měl žalobce za to, že jeho podání obsahovala všechny náležitosti kladené § 37 odst. 2 správního řádu, již na danou výzvu správního orgánu ze dne 10. 3. 2021 nereagoval. Žalobce až do dne 12. 10. 2021 očekával, jaký bude další postup správního orgánu. Žalobce v průběhu času nebyl nijak informován o tom, že by jeho podání mělo být považováno za nepřípustné nebo opožděné ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu. Správní orgán žalobce nijak nevyrozuměl o tom, že by jeho podání mělo být nepřípustné nebo opožděné, kdy tak žalobce stále očekával, že správní orgán bude v řízení pokračovat. Dle názoru žalobce zůstal správní orgán i po včasné a řádně podaném odporu nečinný, kdy jednak žalobce nevyrozuměl o tom, že podání žalobce bylo nepřípustné či opožděné a jednak postupoval v rozporu s platným právem.
6. Žalobce k otázce splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti argumentoval tím, že je nutné podat podnět k prošetření postupu správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu, kdy pak tento učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti. V dané souvislosti žalobce uvedl, že jakmile se dozvěděl o tom, že správní orgán zřejmě nenařídil další jednání, podal žalobce dne 13. 10. 2021 podnět k přezkumnému řízení, který byl až dne 30. 11. 2021 předán nadřízenému správnímu orgánu, kterým je Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy. Do dne sepsu předmětné žaloby však nadřízený správní orgán neučinil žádné opatření proti nečinnosti. Poté žalobce argumentoval, že jím zvolený postup, kdy se domáhá prostřednictvím správního soudu ochrany proti nečinnosti správního orgánu, je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správního soudu a Ústavního soudu. Žalobci tak nezbylo, než se obrátit na soud s předmětnou správní žalobou.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření ze dne 28. 2. 2022 (doručeném soudu téhož dne) označil podanou žalobu jako zjevně předčasnou a zcela nedůvodnou, a proto navrhl její odmítnutí, popř. zamítnutí.
8. Žalovaný předně namítal, že podaná žaloba je předčasná a soud by ji měl odmítnout. Předčasnost žaloby spočívá v tom, že žalobce nevyčerpal procesní prostředky, které měl k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení, když takovým procesním prostředkem je především podnět proti nečinnosti u správního orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu. Žalovaný odkázal na relevantní právní úpravu a na koncepci subsidiarity ochrany veřejných subjektivních práv poskytované ve správním soudnictví, a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu. V dané souvislosti namítal, že žalobce ani netvrdí, že by takový podnět podal, když pouze uvedl, že podal 13. 10. 2021 podnět k přezkumnému řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Nicméně § 79 odst. 1 s. ř. s. podmiňuje podání žaloby proti nečinnosti bezvýsledným vyčerpáním podnětu ve smyslu § 80 správního řádu. Žalobce tudíž podal pouze podnět přezkumného řízení dle § 94 správního řádu a nyní z toho nesprávně a zavádějícím způsobem dovozuje, že tím splnil zákonnou podmínku přípustnosti. Žalovaný je názoru zcela opačného, protože přezkumné řízení je zcela jiný právní institut než ochrana proti nečinnosti.
9. V další části svého vyjádření žalovaný namítal, že žalobcem tvrzené e-mailové podání (obsahující odpor) ze dne 22. 2. 2021 ve 23.00 hodin neobdržel a že žádné takové e-mailové podání žalobce nebylo žalovanému doručeno, neneviduje jej a nikdy jej nenevidoval. Součástí spisu žalovaného není žádné e-mailové podání s odporem proti shora uvedenému příkazu, zasláno prostřednictvím e-mailu žalobce bez zaručeného elektronického podpisu. Žalovaný doručení takového e-mailu ověřoval, ale s negativním výsledkem. Žalovaný má pochybnosti o pravosti dokumentu, který žalobce s žalobou předložil a který má prokazovat odeslání i doručení jeho e-mailu z 22. 2. 2021.
10. Žalovaný poukázal na právní úpravu formy podání obsaženou ve správním řádu a na to, že použití nepodepsaného prostého e-mailu je sice přípustným způsobem podání, nicméně účastník řízení nese případná rizika spojená s tímto neověřeným způsobem komunikace. E-mailová zpráva prochází při odeslání přes řadu serverů provozovatelů součástí datové sítě a je možné, že tento způsob komunikace z nějakého důvodu selže, popř. je e-mail zachycen filtrem SPAM a není postoupen dále, tedy zůstane nedoručeným. Žalovaný v dané souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které citoval. Pro posouzení včasnosti e-mailového podání je rozhodný okamžik dojití (doručení) takové zprávy adresátovi. Prosté odeslání nemůže být v případě tohoto způsobu komunikace považováno za podání řádné a včasné. Žalovaný i na tomto místě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž poukázal zejména na závěr, že standardem pro posouzení včasnosti e-mailového podání ke správnímu orgánu je okamžik jeho dojití (doručení) a že pro zachování lhůty tak nestačí poslední den lhůty elektronické podání odeslat.
11. V návaznosti na uvedené žalovaný namítal, že bylo povinností žalobce prokázat, že e-mailové podání z 22. 2. 2021 bylo žalovanému skutečně doručeno. V opačném případě je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žaloba nedůvodná. Žalobce doručení svého údajného e-mailu z 22. 2. 2021 prokazuje důkazem nazvaným jako kopie podané e-mailové zprávy ze dne 22. 2. 2021 ve 23:00 na podatelna@prestice-mesto.cz, který je v podstatě printscreenem údajně odeslané e-mailové zprávy a jejích detailů. Žalovaný namítal, že takový důkaz je nezpůsobilý prokázat doručení předmětného e-mailu z 22. 2. 2021 žalovanému, protože z něj doručení nevyplývá. Navíc žalovaný vyjádřil pochybnosti o pravosti předloženého důkazu, tedy o tom, že byl předmětný e-mail vůbec odeslán. Předložená podoba zprávy není potvrzením o doručení e-mailu a nemůže tedy jako potvrzení o doručení sloužit. Potvrzení o doručení e-mailu není automatickou funkcionalitou. Požadavek na zaslání potvrzení o doručení e-mailu dává odesílatel. V tomto případě nebylo žádné potvrzení o doručení e-mailu žalovaným jako adresátem generováno. Jednoduše proto, že žalovanému nebyl e-mail žalobce doručen. Žalobce si o vystavení takového potvrzení o doručení nepožádal. Žalovaný ani nemá žádnou zákonnou povinnost taková potvrzení na každý e-mail odesílat. I kdyby tedy byl žalovanému e-mail žalobce doručen, žalobce by automaticky neobdržel žádné potvrzení o doručení e-mailu. Tím spíše nemůže za takové potvrzení sloužit prostý printscreen údajného odeslání e-mailu. Navíc, pokud je obecně známo, značí číslovka 0 (nula) matematické prázdno, prosté nic. Z žalobcem předložené kopie zprávy tak nevyplývá, že skutečně byla doručena. Žalobní tvrzení žalobce a jím předložené důkazy tudíž neprokazují, že by jím údajně odeslaný e-mail z 22. 2. 2021 byl žalovanému skutečně doručen. Žalovaný i na tomto místě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které citoval. Dále pak si žalovaný s podivem kladl otázku, proč žalobce vůbec komunikoval prostřednictvím e-mailu, když měl k dispozici mnohem bezpečnější způsob komunikace, a to datovou schránku, kterou má zřízenou a kterou aktivně využívá. Do té mu žalovaný předmětný příkaz doručil a z datové schránky žalobce také odeslal dne 1. 3. 2021 zprávu, která měla být doplněním jeho tvrzené e-mailové zprávy z 22. 2. 2021. Pakliže by žalobce využil ke komunikaci datovou schránku, jeho podání by nepochybně bylo žalovanému doručeno. Jednání žalobce je v tomto ohledu nepochopitelné a nerozumné, obdobně jako jeho chování, které bylo příčinou vydání příkazu proti žalobci, který hrubým a vědomým způsobem porušil povinnosti v silniční dopravě, když překročil maximální povolenou rychlost v jednom případě o 26 km/h a v druhém případě o 54 km/h.

12. Žalovaný dále namítal, že žalobce byl informován o tom, že žalovaný neeviduje žádné žalobcovo e-mailové podání, a to usnesením ze dne 10. 3. 2021. V něm byl žalobce vyzván k doplnění svého podání z 1. 3. 2021, neboť neobsahovalo náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu, a to konkrétně označení správního orgánu, kterému je určeno. V předmětném usnesení bylo také uvedeno, že podání žalobce z 1. 3. 2021 prostřednictvím datových schránek se jeví pouze jako doplňující a že správní orgán neeviduje v předcházejících dnech žádné jiné podání. Žalovaný tuto formu považuje za dostačující v souvislosti s povinností vyrozumět podatele odporu o opožděnosti odporu. O opožděnosti svého odporu byl žalobce vyrozuměn i v rámci sdělení Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2021, sp. zn. ZN/2548/DSH/21, vydaného k podnětu k přezkumnému řízení, který žalobce podal. V tomto sdělení Krajský úřad Plzeňského kraje na základě podnětu žalobce k přezkumnému řízení vyložil přesvědčivě a srozumitelně důvody opožděnosti jím podaného odporu z 1. 3. 2021. Toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 26. 12. 2021. Žalovaný tak nepovažuje svůj postup za protiprávní.
13. Žalovaný závěrem označil žalobcem předloženou judikaturu v závěru žaloby za nepřiléhavou a nepoužitelnou. Uvedenou judikaturou odůvodňuje žalobce správnost Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

podání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s., nicméně zcela opomíjí podmínku bezvýsledného vyčerpání všech procesních prostředků stanovených k jeho ochraně proti nečinnosti, tedy podnětu dle § 80 správního řádu. Tento zásadní nedostatek se pak pokouší zhojit tvrzením, že takovým podnětem bylo jeho podání 13. 10. 2021. Avšak toto podání žalobce je dle jeho obsahu podnětem k přezkumnému řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu.

IV.

Replika žalobce

14. Žalobce na vyjádření žalovaného podal repliku datovanou dne 17. 3. 2022 (doručenou soudu téhož dne), ve které se s argumentací žalovaného neztotožnil a setrval na své žalobě.
15. Nejprve s žalovaným polemizoval v otázce požadavku na bezvýsledné vyčerpání všech procesních prostředků stanovených k jeho ochraně proti nečinnosti. Podle žalobce z § 80 odst. 1 správního řádu vyplývá, že nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví, a dále že z odst. 3 vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník. Nadřízeným správním orgánem v projednávané záležitosti byl Krajský úřad Plzeňského kraje, kterému žalobce směřoval svůj podnět, když se jedná o stejný nadřízený úřad, jako v případě podání podnětu proti nečinnosti. Ve svém podnětu ze dne 13. 10. 2021 žalobce uvedl, že včas podal odpor a že tento nevedl k zamýšleným následkům, když správní orgán prvního stupně k němu nepřihlédl a příkaz nabyl právní moci. Z uvedeného má žalobce za zřejmé, že se domáhal zrušení příkazu a zahájení správního řízení ve věci. Nadřízený správní orgán se tudíž v této chvíli musel zabývat rovněž i tím, zda nedochází k nečinnosti správního orgánu prvního stupně, a to z moci úřední. Pakliže žalovaný odkazuje na odstavec třetí příslušného ustanovení, musí žalobce konstatovat, že poslední věta zakládá žalobci právo podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, avšak až toliko po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí. V předmětné věci pak není zřejmé, jaké lhůty by měly uplynout pro vydání rozhodnutí, když žalovaný měl vydaný příkaz zrušit a zahájit správní řízení, když správní řád pro takový postup nestanoví konkrétní lhůty. Žalobce se tak neměl jak dozvědět, že správní orgán prvního stupně předestřeným postupem nepostupoval a nevydal rozhodnutí ve stanovené lhůtě, a nemohl tak podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Žalobce však podal podnět nadřízenému správnímu orgánu, který pak dle názoru žalobce je povinen z moci úřední učinit opatření proti nečinnosti, jakmile se o nich dozví. Dle názoru žalobce se pak tento o nečinnosti správního orgánu musel dozvědět právě na základě podaného podnětu žalobce, přičemž ale postup správního orgánu prvního stupně považoval nadřízený správní orgán za postup v souladu se zákonem, tudíž neshledal v dané věci nečinnost a nijak nezasáhl. Žalobce tak má za to, že zcela vyčerpал veškeré zákonné prostředky pro ochranu proti nečinnosti, když podal nadřízenému správnímu orgánu podnět, v němž žádal nadřízený správní orgán o přezkum daného řízení v nejobecnější rovině, tedy o přezkum jak podle § 80 správního řádu, tak i přezkum podle § 94 správního řádu.
16. Ve vztahu k námitkám žalovaného stran neprokázání doručení e-mailu ze dne 22. 2. 2021 žalobce uvedl, že žalovaný líčí e-mailový způsob komunikace takovým způsobem, jakoby snad tento v reálném světě zcela selhával a nefungoval. Dle názoru žalobce je však zřejmé, že e-mailový způsob komunikace je zcela funkční a osvědčenou metodou výměny informací, přičemž pak žalobce uvádí, že s orgány veřejné správy přes 20 let komunikuje většinou právě prostřednictvím e-mailu, když nikdy dané nepůsobilo žádné komplikace.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žalobce dále uvedl, že podal podnět pro přezkum jednání zaměstnanců úřadu Policii České republiky, když tato uvedené vede pod sp. zn. KRPP-153216/TČ-2021-021181-J-JA, přičemž pak v rámci tohoto řízení byl předmětný e-mail technicky zajištěn, a to dne 24. 1. 2022, zkopírován na DVD, aby byla celá komunikace v rámci daného e-mailu podrobena znaleckému zkoumání a byla tak vyjasněna otázka, zda předmětný e-mail byl nebo nebyl doručen. Žalobce může doručení e-mailu rovněž prokázat prostřednictvím znaleckého posudku, když stanovený znalec přezkoumá celou trasu předmětného e-mailu, tedy ve smyslu cesty, kterou byl e-mail doručován, přes jaké servery, přičemž pak je tento znalec oprávněn se vyjádřit k tomu, zda ve finále byl e-mail doručen na server správního orgánu prvního stupně či nikoliv. Žalobce navrhoval buď vyčkat závěrů vyšetřování Police ČR, nebo aby soud nechal vypracovat znalecký posudek právě v otázce doručení předmětného e-mailu žalovanému. K námitce žalovaného, že doručení za 0 sekund znamená „nic“, matematické prázdno, žalobce uvedl, že se jednalo o zaokrouhlenou hodnotu, když doručení e-mailu může tak být v řádu milisekund, pod půl vteřiny. Žalobce rovněž poukázal na to, že žádal o informaci, kdo konkrétně e-mailové zprávy v inkriminované době vyřizoval či k nim měl přístup, když však takové informace dle názoru žalovaného neexistují, z čehož žalobce usuzuje, že žalovaný nemá přehled ani kontrolu nad uživateli i celou jeho e-mailovou adresou. Dané ovšem nelze klást k tíži žalobce. Žalobce má za to, že prokázal čas odeslání i doručení e-mailu žalovanému, ale jak s ním žalovaný později pracoval, již nemůže žalobce nijak ovlivnit. Pakliže by se nepodařilo danou e-mailovou zprávu doručit, byl by o tom žalobce vyrozuměn e-mailem o nedoručení dané zprávy, ale žádný takový e-mail žalobci nebyl doručen.

17. V úplném závěru své repliky se pak žalobce ohradil proti vyjádření žalovaného ohledně nerozumného chování žalobce, když zdůraznil, že nebyl za jednání spočívající v překročení maximální povolené rychlosti před správním orgánem projednáván či z uvedeného obviněn, protože se nepodařilo pachatele uvedeného jednání zjistit a žalobci byla uložena sankce jako provozovateli vozidla. Výrok žalovaného označil za možné překročení zásady presumpce neviny a urážku na cti žalobce.

V.

Průběh řízení a soudní jednání

18. Protože žalovaný nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání (č. l. 19), soud konal dne 19. 4. 2022 jednání.
19. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci, kterou stručně zrekapituloval a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu a na následnou repliku.
20. Žalovaný také setrval na své argumentaci a v podrobnostech odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.
21. Žalobce při jednání nad rámec důkazních návrhů učiněných v písemných podáních, na jejichž provedení setrval, navrhl provést k důkazu (i) výsledch blíže nespecifikované pracovnice podatelny žalovaného a (ii) elektronickou verzi zprávy z e-mailové schránky žalobce datované 22. 2. 2021, 23:00. Žalovaný neučinil žádné důkazní návrhy.
22. Soud při jednání provedl k důkazu (i) předmětný příkaz žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. PR-OSD-LAL/9230/2021, včetně doručenky, (ii) výtisk záznamu z e-mailové schránky žalobce datovaného 22. 2. 2021, 23:00, a (iii) printscreen z e-mailové schránky žalobce označovaný žalobcem jako „Potvrzení o doručení e-mailové zprávy ze dne 22. 2. 2021“.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

23. Soud naopak pro nadbytečnost neprovedl ostatní žalobcovy důkazní návrhy. V případě výzvy žalovaného ze dne 10. 3. 2021 a podnětu žalobce k přezkumu ze dne 13. 10. 2021 se jednalo o listiny, které byly součástí správního spisu a jejichž existence i obsah byly nesporné. Navrhovaný výslech pracovnice podatelny žalovaného soud shledal nadbytečný z důvodu, že žalobce soudu nepředestřel konkrétní skutková tvrzení, ke kterým by měla být pracovnice podatelny soudem slyšena, když navíc stanovisko žalovaného bylo od počátku takové, že podatelna žádné e-mailové podání od žalobce ze dne 22. 2. 2021 neevidovala. V případě navrhované elektronické verze zprávy z e-mailové schránky žalobce datované 22. 2. 2021, 23:00 soud zohlednil to, že žalobce soudu předložil tištěnou verzi předmětné e-mailové zprávy z 22. 2. 2021, jakož i printscreen z e-mailové schránky žalobce zachycující informaci o dané zprávě, které soud k důkazu provedl, tudíž by šlo o duplicitní prokazování téhož. Konečně soud pro nadbytečnost nevyhověl ani návrhu žalobce na to, aby soud zadal znalecký posudek za účelem posouzení otázky doručení předmětného e-mailu žalovanému dne 22. 2. 2021, neboť měl skutkový stav v rozhodných skutečnostech dostatečně zjištěn na základě provedených důkazů a listin vyplývajících ze správního spisu. Ani z žalobcových tvrzení, ani z ostatních žalobcem navržených důkazů nevyplývalo, že by tvrzený e-mail z 22. 2. 2021 byl vůbec doručen do elektronické podatelny žalovaného (resp. se dostal do dispoziční sféry žalovaného), tudíž zde nebyl prostor pro odborné posouzení skutečností, na kterých by bylo závislé rozhodnutí soudu. Žalobcem navrhované zodpovězení otázky, zda předmětná e-mailová zpráva „byla doručena na server správního orgánu prvního stupně“ není z hlediska předmětu sporu určující, neboť žalobce by musel prokázat doručení dané e-mailové zprávy do elektronické podatelny žalovaného, kam měla být daná zpráva dle tvrzení žalobce jím odeslána. Navíc žalobce měl možnost takový znalecký posudek sám zadat (srov. § 127a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) a soudu jej předložit, což ovšem neučinil. Nutno doplnit, že správní soudy v soudním řízení správním ovládaném dispoziční zásadou za účastníky řízení neopatřují důkazy k jejich tvrzením, neboť by se jednalo o porušení zásady rovnosti mezi účastníky řízení.

VI.

Posouzení věci soudem

24. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce se svou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s., a to konkrétně uložení povinnosti žalovanému pokračovat v předmětném správním řízení po podaném odporu proti předmětnému příkazu a povinnosti vydat rozhodnutí v dané věci obvinění žalobce ze spáchání vpředu vymezeného přestupku.
25. Soud se nejprve zabýval tím, zda v projednávané věci byly splněny procesní podmínky věcného projednání žaloby na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalovaného.
26. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
27. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

28. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
29. Úvodem soud ve vztahu k otázce přípustnosti nečinnostní žaloby, ve které se obviněný z přestupku domáhá vůči správnímu orgánu uložení povinnost rozhodnout poté, co již byl vydán příkaz a je sporné, zda byl proti příkazu podán včasný či přípustný odpor, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 10 As 129/2019 – 42, v němž kasační soud shrnul svou judikaturu v dané otázce následovně: „*Na rozdíl od opožděného nebo nepřípustného odvolání, které je odvolací orgán povinen rozhodnutím zamítnout (§ 92 odst. 1 správního řádu), v případě opožděného či nepřípustného odporu zákon nestanoví povinnost vydat o tom správní rozhodnutí. Pokud je obviněný z přestupku na rozdíl od správního orgánu přesvědčen, že podaný odpor vyvolal zákonem předvídané důsledky a způsobil zrušení příkazu, může se domáhat soudního přezkumu prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti (viz např. rozsudky ze dne 31. 10. 2016, č. j. 3 As 81/2016-27, či ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32). [...] NSS dodává, že skutečnost, že nepřípustný odpor nemůže vyvolat zákonem předvídané důsledky a zrušit dříve vydaný příkaz, vyplývá přímo ze zákona a nebylo třeba ji deklarovat v samostatném výroku rozhodnutí (srov. § 87 odst. 5 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 6. 2017).*“ Uvedené závěry aproboval i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 903/20.
30. V rámci posouzení včasnosti podané žaloby soud vycházel z § 94 zákona o přestupkové odpovědnosti, podle kterého *pokud nelze vydat rozhodnutí bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.* Dále soud vycházel ze závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 3 As 81/2016 – 27, v němž se uvádí: „*Z hlediska věcného posouzení stěžovatelem uplatněné námitky je tedy v nyní projednávané věci nutno určit jednak (1) okamžik, od něhož se odvíjí běh lhůt pro vydání rozhodnutí, jednak (2) délku těchto lhůt. [...] je tedy nutno lhůty k vydání rozhodnutí odvíjet od vydání příkazu, jakožto prvního úkonu v řízení, suplujícího oznámení o zahájení přestupkového řízení (nikoli od podání odporu, jak nesprávně uvádí stěžovatel i krajský soud). Případným (včasným a řádným) podáním odporu proti příkazu se vydaný příkaz ex lege zruší a není tak zahájeno řízení nové (byť již nejde o zkrácené přestupkové řízení, ale o řízení standardní, nezkrácené) [...]*“.
31. V projednávané věci soud z doručanky přiložené k předmětnému příkazu zjistil, že příkaz byl žalobci doručen dne 14. 2. 2021 (doručením do datové schránky žalobce), tudíž následujícím dnem (15. 2. 2021) začala běžet lhůta 60 dnů pro vydání rozhodnutí. Konec této lhůty pak připadl na (pátek) 16. 4. 2021. Nejpozději tohoto data by tedy měl žalovaný povinnost vydat rozhodnutí. Uvedené datum je poté určující pro počátek běhu roční lhůty pro podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu. Konec této roční lhůty by podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na 19. 4. 2022, jakožto nejbližší pracovní den po sobotě 16. 4. 2022. Žalobce však podal žalobu již dne 5. 1. 2022, tudíž podmínka včasnosti žaloby stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna.
32. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, tedy v projednávané věci se jednalo o podání návrhu na opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 správního řádu. Právě tato otázka, zda žalobce ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvysledně vyčerpал prostředky stanovené správním řádem k jeho ochraně proti nečinnosti tím, že dne 13. 10. 2021 učinil podání označené jako podnět

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

k přezkumnému řízení, byla mezi účastníky první spornou otázkou.

33. Soud při posouzení splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti správního orgánu vyšel z následujících nesporných skutečností. Žalobce v podání ze dne 13. 10. 2021 označeném jako „podnět k přezkumnému řízení“ argumentoval včasným podáním odporu proti předmětnému příkazu, přičemž žalovaný předmětné podání posléze postoupil dne 30. 11. 2021 svému nadřízenému orgánu (Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství). Nadřízený správní orgán svým sdělením ze dne 16. 12. 2021 informoval žalobce, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí, a dále že ani neshledal důvod pro učinění opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 80 správního řádu. Soud má za to, že byť žalobce nepodal explicitní podnět na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, pak tím, že inicioval podnět k přezkumnému řízení, který projednal žalovanému nadřízený správní orgán a tento se vyslovil též k otázce opatření proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 80 správního řádu (když neshledal důvod pro takovéto opatření), tak v posuzovaném případě byla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku poskytovaného správním řádem na ochranu proti nečinnosti. Bylo by totiž pouze ryzím formalismem trvat na tom, aby se žalobce před tím, než by se obrátil na soud se svou žalobou na ochranu proti nečinnosti, musel opětovně obrátit se svým podnětem na ochranu proti nečinnosti dle § 80 správního řádu na tentýž nadřízený správní orgán, který se mu již jednou vyjádřil tak, že důvody pro uložení opatření proti nečinnosti žalovaného v projednávaném případě neshledal. Soud ve svých závěrech též zohlednil požadavek na ústavně konformní výklad § 79 odst. 1 s. ř. s., který co nejméně omezuje právo na soudní ochranu ve smyslu § 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jež je primárně naplněno meritorním pojednáním žaloby.
34. Soud proto dospěl k závěru, že v projednávané věci byla ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku na ochranu proti nečinnosti poskytovaného správním řádem, a žaloba proto byla i z tohoto hlediska přípustná.
35. O aktivní a pasivní legitimaci není v projednávané věci žádných pochyb, když žalobce byl tím, kdo byl shledán vinným předmětným příkazem, a žalovaný byl dle žalobních tvrzení tím, kdo měl v řízení pokračovat a vydat správní rozhodnutí, tedy tím, kdo měl být nečinným.
36. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že žaloba obsahovala všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
37. Z hlediska meritorního posouzení bylo jedinou spornou otázkou to, zda žalovaný byl či nebyl nečinný v předmětném řízení, ve kterém byl žalobce předmětným příkazem shledán vinným z přestupku a byla mu uložena pokuta. Žalobce tvrdil, že žalovaný je nečinný, neboť žalobce proti předmětnému příkazu podal včas odpor e-mailovým podáním ze dne 22. 2. 2021, které posléze řádně doplnil podáním ze dne 1. 3. 2021, tudíž předmětný příkaz byl zrušen a žalovaný byl povinen ve správním řízení pokračovat a vydat rozhodnutí. Žalovaný byl naopak přesvědčen o tom, že žalobce proti příkazu včasý odpor nepodal, a tudíž předmětný příkaz nabyl právní moci ke dni 23. 2. 2021, řízení tak již pravomocně skončilo a žalovaný nebyl povinen dále v řízení pokračovat a rozhodovat. Klíčovou otázkou tedy bylo posoudit, zda žalobce v projednávané věci podal včasý odpor proti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předmětnému příkazu.

38. Mezi účastníky řízení naopak nebylo sporu o následujícím: (i) žalovaný vydal dne 5. 2. 2021 předmětný příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z již uvedeného přestupku provozovatele vozidla a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, přičemž příkaz byl žalobci doručován do jeho datové schránky; (ii) dne 1. 3. 2021 žalobce učinil vůči žalovanému prostřednictvím datové schránky podání, které obsahovalo pouze text „Odpor doplnění“, č. j. uvedené na předmětném příkazu a jméno a příjmení žalobce, jeho datum narození a bydliště; a (iii) žalovaný usnesením ze dne 10. 3. 2021 vyzval žalobce k doplnění podání „odpor doplnění“, které žalobci doručil do jeho datové schránky, přičemž žalobce na usnesení ani ve stanovené lhůtě ani později nereagoval.
39. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy a relevantní judikatury.
40. Podle § 90 odst. 1 zákona o přestupkové odpovědnosti *správní orgán může o přestupku rozhodnout příkazem. Příkazem lze uložit správní trest napomenutí, pokuty, zákazu činnosti, nebo propadnutí věci nebo náhradní hodnoty.*
41. Podle § 150 odst. 3 správního řádu platí, že *proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřípustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřípustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.*
42. Podle § 37 odst. 4 správního řádu *podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*
43. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32 judikoval, že: „[...] je tedy třeba rozlišovat mezi postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu a postupem dle § 37 odst. 4 správního řádu. Zatímco v případě prvním je vyžadován aktivní postup správního orgánu, který buď podateli pomůže nedostatky podání odstranit či jej k tomu vyzve, v případě druhém aktivní postup správního orgánu vyžadován není (nemělo by ani smyslu, aby správní orgán postupoval aktivně tam, kde fakticky k podání nedošlo, neboť nebyla naplněna jeho forma a podání tak nebylo relevantní) a naopak je to podatel, kdo musí být aktivní a nese sám odpovědnost za řádnou formu svého podání, resp. za důsledky s vadou formy spojené.“
44. Soud ve svém posouzení dále vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se již v minulosti opakovaně zabýval otázkami souvisejícími s podáním učiněným účastníkem řízení ve formě prosté e-mailové zprávy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 As 164/2016 – 38 judikoval následující závěry:
„[15] Nejvyšší správní soud se se závěry krajského soudu, resp. žalovaného plně ztotožňuje. V dané věci stěžovatel činil odvolání elektronicky (e-mailem) a zasílal jej na elektronickou podatelnu správního orgánu. U takových zpráv není podstatné, kdy byly odeslány, ale zda byly doručeny do elektronické podatelny správního orgánu. K tomu srov. závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku, kterým byl krajský soud vázán, jakož i rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015 - 32, v němž je uvedeno, že „datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání, které by účastník doložil e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. Ad absurdum by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně, např. z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, muselo být považováno za řádně doručené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014-33 (ve kterém byla řešena otázka doručení žaloby, závěry v něm obsažené však lze z důvodu podobnosti aplikovat i v daném případě), pokud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením.“ Uvedené závěry prošly i testem ústavnosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 137/15).

[16] Nutno doplnit, že je odpovědností účastníka řízení, jaký zvolí v řízení procesní postup, včetně volby komunikačních prostředků a akceptace rozdílů, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků plynou (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 - 70, ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 - 37, ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 - 46). Prokazování doručení na elektronickou podatelnu orgánu veřejné moci je obtížnější než u jiných klasických forem doručení (poštou atp.). V případě odesílání záslky klasickou poštou postačuje prokázat pouze předání k přepravě, zatímco v případě e-mailu je třeba zpravidla prokázat předání, tj. doručení, do elektronické podatelny správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015 - 32, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 9 As 261/2014 - 44, či rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2361/08 a sp. zn. I. ÚS 250/05). Činil-li účastník úkon vůči správnímu orgánu elektronicky, je na něm, aby doložil, že podání správnímu orgánu skutečně došlo (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 - 47, a ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 43/2015 - 31)[...].“

45. V právě citovaném rozsudku (srov. bod [19]) Nejvyšší správní soud poté zdůraznil následující: „[...] Nejvyšší správní soud opakuje, že v případě elektronických podání je nutno prokázat doručení a nikoliv odeslání správnímu orgánu. Z tohoto důvodu nebylo možno za doklad potvrzující doručení správnímu orgánu I. stupně považovat ani printscreen o odeslání e-mailu. Stejný názor zastává i judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2014, č. j. 8 As 6/2015 - 37, v němž se uvádí, že: „Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem emailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. (...) Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 8 Afs 82/2006-68, že „výtisk emailové hlášky“ není nenapodobitelný, a „v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání“ (obdobně rozsudek č. j. 8 Afs 55/2008-70). Stejný závěr je platný ve vztahu k printscreenu obrazovky elektronické podatelny (či jiného emailového klienta).“
46. V projednávané věci měl soud na základě nesporných skutečností, obsahu správního spisu a provedeného dokazování za prokázané následující skutečnosti relevantní pro posouzení klíčové otázky včasnosti podaného odporu proti předmětnému příkazu.
47. Z doručení datové zprávy vyplynulo, že předmětný příkaz byl žalobci doručen dne 14.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2. 2021, kdy se oprávněná osoba přihlásila do datové schránky žalobce, tudíž následujícím dnem (15. 2. 2021) začala běžet lhůta 8 dnů pro podání odporu. Konec této lhůty pak připadl na (pondělí) 22. 2. 2021. V návaznosti na doručení předmětného příkazu je ve správním spisu založeno pouze podání žalobce učiněné vůči žalovanému dne 1. 3. 2021 ve 22:50:02 prostřednictvím žalobcovy datové schránky, které obsahovalo toliko text „Odpor doplnění“, dále č. j. uvedené na předmětném příkazu a poté již jen jméno a příjmení žalobce, datum jeho narození a bydliště (na podání je vyznačeno podací razítko žalovaného s datem doručení 1. 3. 2021). Je tudíž patrné, že podání ze dne 1. 3. 2021 nemůže být včasným odporem, neboť bylo učiněno až po zákonné lhůtě pro podání odporu (ostatně žalobce toto ani netvrdil).

48. Přestože byl žalobce následně žalovaným v rámci usnesení ze dne 10. 3. 2021 [v datu uvedeném na usnesení je zjevná chyba v psaní, když z obsahu i data odeslání tohoto usnesení je zřejmé, že šlo o rok „2021“, nikoli „2020“ – pozn. soudu], které bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho datové schránky dne 15. 3. 2021, informován o tom, že žalovaný *správní orgán neeviduje v předcházejících dnech žádné jiné podání*, žalobce na usnesení nereagoval a byl vůči žalovanému zcela nečinný. Až s odstupem téměř 7 měsíců žalobce podáním ze dne 13. 10. 2021 učiněným prostřednictvím datové schránky a označeným jako podnět k přezkumnému řízení začal tvrdit, že proti předmětnému příkazu *„podal dne 22. 2. 2021 odpor prostřednictvím emailu a doplnil dne 1. 3. 2021“*. Tvrzený e-mail ze dne 22. 2. 2021 však žalobce správnímu orgánu nedoložil (tudíž se tvrzená e-mailová zpráva nestala součástí správního spisu), přestože v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu to byl žalobce, jako podatel, kdo měl být aktivní stran prokázání doručení tvrzeného e-mailového podání ze dne 22. 2. 2021, neboť je to účastník řízení, kdo nese odpovědnost za řádnou formu svého podání, resp. za důsledky s vadou formy spojené. Je třeba klást k tíži pouze žalobci, že tento v případě tak důležitého podání, jakým je odpor proti příkazu (pouze včasné podání odporu ruší příkaz, jinak příkaz nabývá právní moci a přestupkové řízení končí), zvolil formu prosté e-mailové zprávy, přestože v dané době komunikace mezi žalobcem a žalovaným probíhala prostřednictvím datové schránky, kterou žalobce aktivně využíval (jak je patrné z výše popsaných skutečností plynoucích ze správního spisu). Navíc žalobce měl možnost využít běžnou funkci e-mailového klienta oznamující doručení, popř. i přečtení odeslané e-mailové zprávy, což ovšem také neučinil (resp. nic takového žalobce ani netvrdil). Za tohoto stavu bylo od žalobce lehkovážné, že se spolehl pouze na tuto formu odeslání svého podání (pokud k odeslání dané zprávy skutečně došlo, když ani toto žalobce hodnověrně neprokázal – viz níže) a nepřistoupil k odeslání odporu formou datové zprávy prostřednictvím datové schránky, kterou běžně využíval.
49. Žalobce tvrzenou e-mailovou zprávu ze dne 22. 2. 2021, která měla být odporem proti předmětnému příkazu, doložil až soudu, a to v rámci příloh k podané žalobě. Z předložené zprávy nevyplývá ani to, že uvedená zpráva vůbec byla odeslána, když na ní absentuje jakýkoli údaj o odeslání, stejně jako z předložené zprávy nevyplývá, že by byla vytištěna z žalobcovy schránky „odeslaná pošta“. Předložená zpráva totiž mohla být pouze neodeslaným „konceptem“ dané zprávy. Odeslání předmětné zprávy pak nevyplývá ani z žalobcem doloženého printscreenu záznamu z e-mailové schránky žalobce, který žalobce označil, a to v rozporu s jeho obsahem, jako *„Potvrzení o doručení e-mailové zprávy ze dne 22. 2. 2021“*, když i na této listině absentuje jakýkoli údaj prokazující již pouhé odeslání dané zprávy. Soud poukazuje zejména na uvedený údaj *„čas vytvoření“*, nikoli standardně uváděný *„čas odeslání“*, resp. *„odesláno:“*. Dále pak se soud neztotožňuje s výkladem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce, že údaj „Doručeno za 0 sekund“ je třeba chápat jako zaokrouhlenou hodnotu několika milisekund nedosahujících půl vteřiny, když naopak se přiklonil k výkladu žalovaného, že uvedený údaj znamená vyjádření prázdné množiny, tj. že vůbec nedošlo k doručení. Ani ve zdrojových datech předložené dokumentu (printscreenu záznamu z e-mailové schránky žalobce) není jediný náznak odeslání či dokonce doručení předmětné zprávy do elektronické podatelny žalovaného správního orgánu.

50. Soud navíc poukazuje na skutečnost, že součástí správního spisu byla korespondence mezi žalovaným a jeho nadřízeným orgánem (Krajským úřadem Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství) ze dne 11. 5. 2021 a 28. 5. 2021, ze které vyplývá, že žalovaný v návaznosti na podání žalobce ze dne 1. 3. 2021 provedl šetření, zda žalobce doručil ještě jinou písemnost související s předmětným příkazem, která by předcházela podání žalobce ze dne 1. 3. 2021, a to s negativním výsledkem, tedy že žádná taková předchozí písemnost doručena žalovanému od žalobce shledána nebyla.
51. Z výše citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zcela zřejmé, že dle ustálené judikatury v případech, kdy se účastník správního řízení rozhodne učinit podání elektronicky, tj. prostým e-mailem (jak tomu bylo v případě žalobce a jím tvrzené e-mailové zprávy ze dne 22. 2. 2021), je na něm, aby doložil, že podání správnímu orgánu skutečně došlo, tj. že bylo doručeno do elektronické podatelny správního orgánu, přičemž platí, že i pokud by účastník řízení prokázal odeslání svého podání prostřednictvím e-mailové zprávy výtiskem záznamu ze své e-mailové schránky, neprokazuje to samo o sobě doručení e-mailové zprávy do elektronické podatelny správního orgánu. Dále pak je třeba mít na paměti, jak upozornil Nejvyšší správní soud, že výtisk e-mailové hlášenky není nenapodobitelný, a tudíž v případě vzniku pochybností o doručení zprávy (jako tomu bylo i v posuzované věci, a to zcela důvodně) nebude takováto hláška či podobný záznam z e-mailové schránky postačovat k prokázání doručení e-mailové zprávy správnímu orgánu.
52. V návaznosti na výše uvedená skutková zjištění soud dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by doručil do elektronické podatelny žalovaného tvrzenou e-mailovou zprávu ze dne 22. 2. 2021 jím označovanou jako odpor proti předmětnému příkazu, ba dokonce ani neprokázal, že danou zprávu skutečně odeslal. Přitom žalobce byl v situaci, kdy se rozhodl učinit odpor formou prosté e-mailové zprávy (přestože v dané době byl držitelem datové schránky, kterou i využíval, včetně komunikace se žalovaným), povinen prokázat nejen odeslání tvrzené e-mailové zprávy, ale též její doručení do elektronické podatelny správního orgánu. Žalobce ovšem této své procesní povinnosti nedostál, byť byl žalovaným v rámci usnesení ze dne 10. 3. 2021 upozorněn, že žalovaný žádné podání předcházející žalobcově podání ze dne 1. 3. 2021 v dané věci od žalobce neneviduje. Žalovaný tudíž správně vycházel z toho, že žalobce proti předmětnému příkazu nepodal včasný odpor, v důsledku čehož předmětné přestupkové řízení skončilo právní mocí předmětného příkazu.
53. Ve světle výše uvedeného soud uzavírá, že žalovaný není v dané věci nečinný, neboť v předmětném přestupkovém řízení, které bylo ukončeno právní mocí předmětného příkazu, nebyl povinen pokračovat a vydat nové rozhodnutí. Žaloba tudíž nebyla podána důvodně.

VII.

Rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

54. S ohledem na výše uvedené soud ve výroku I. tohoto rozsudku předmětnou žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

55. Výrokem II. soud rozhodl o nákladech předmětného řízení. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný. Byť byl žalovaný v projednávané věci v postavení správního orgánu, kterému zpravidla náhrada nákladů právního zastoupení v soudním řízení správním nepřináleží, soud vzhledem k okolnostech případu náhradu nákladů právního zastoupení žalovanému přiznal. Dle názoru soudu se totiž na straně žalovaného jednalo o účelně vynaložené náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Soud vzal v úvahu zejména následující skutečnosti. Předně dle veřejně dostupných informací (<https://www.prestice-mesto.cz/>) žalovaný nemá samostatný právní odbor, přičemž běžnou činností ostatních odborů není bránit se nečinnostním žalobám podobným té, kterou podal žalobce. Navíc jednání žalobce vykazovalo prvky účelového jednání směřujícího k průtahům v řízení a dosažení prekluze daného přestupku. Žalobce totiž namísto toho, aby podal v zákonné lhůtě odpor prostřednictvím datové schránky, kterou běžně využíval (a tím by bylo jednoznačně prokazatelné, zda a kdy byl odpor podán), zaslal prostřednictvím datové schránky až po uplynutí lhůty pro podání odporu a bez jakéhokoli bližšího vysvětlení pouze stručnou zprávu formulovanou jako „odpor doplnění“. Na následnou výzvu žalovaného pak žalobce nereagoval, své jednání žalovanému nijak neozřejmil ani nevysvětlil a až s odstupem téměř 7 měsíců se začal domáhat přezkumného řízení, v rámci kterého navrhoval zrušení odporu a zastavení řízení pro prekluzi. Až když s tímto postupem neuspěl, podal u soudu předmětnou nečinnostní žalobu, v rámci které poprvé prezentoval e-mailovou zprávu, o které tvrdil, že byla odporem jím odeslaným na samém konci lhůty pro podání odporu. Za těchto okolností případu je pochopitelný postup žalovaného, který se v předmětném soudním řízení nechal kvalifikovaně právně zastoupit, a tudíž za daných okolností případu nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby se v takovém soudním řízení zastupoval sám, resp. prostřednictvím svých zaměstnanců.
56. Žalovanému proto náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 12 342 Kč, když soud za účelně vynaložené náklady, které byly nezbytné k dosažení úspěchu žalovaného v předmětném soudním řízení, považoval náklady na odměnu advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. celkem 9 300 Kč, a dále náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tj. celkem 900 Kč. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) vyjádření k žalobě a (iii) účast na soudním jednání konaném dne 19. 4. 2022. Právní zástupce žalovaného soudu doložil, že je plátcem DPH, soud tudíž žalovanému přiznal DPH z celkové částky odměny a náhrad, tj. 2 142 Kč (21 % z celkové částky 10 200 Kč).
57. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalobci určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.